కథాకాలం : 1982

హింస

ఆత్మ చక్షువుతో చూడగల వారికిగాని నున్నటి ఆ నేల మీద నల్లటి ఆ ప్రాణి పడుతున్న అవస్థలు అర్థం కావు.

అనంత కోటి బ్రహ్మాండ విశ్వం అర్థం కానట్టే ఆ చిన్ని ప్రాణీ అర్థ్ం కాదు— పుట్టినందుకు మాత్రమే బ్రతుకుతున్న అసంఖ్యాకులకి.

ఆ అసంఖ్యాకుల లిస్టులోంచి తప్పుకోడానికి చక్రవర్తిగారు యీ మధ్యనే ప్రయత్నాలు ప్రారంభించి వుండడంచేత అంగుష్ట మాత్రం కూడా కాని ఆ జీవి ఆయనని యిట్టే ఆకర్షించింది.

"బుల్లి ముండ" అని ముద్దుగా రిఫర్ చేసుకున్నారు ఆయన మనసులో.

"పాపం. దాని కష్టాలు దానివి కాబోలు" అని నిట్టూర్చారు.

పొట్ట చిన్నదయినా, దాన్ని నింపడానికి చిన్న చిన్న కాళ్ళూ, చిన్న చిన్న చేతులూ దాని కున్నాయి. (వాటిని చేతులూ, కాళ్ళూ అనవచ్చునో లేదో చక్రవర్తిగారికి తెలియదు. ఆయన చదువుకొన్నది ఎకనమిక్సు, పని చేసింది బ్యాంకులో.)

ఆ చిన్న చిన్న చేతులూ, కాళ్ళూ ఆడిస్తూ నేల మీద మెల్లగా కదులుతూ నోట కరచిన ఆహారాన్ని భారంగా లాక్కుపోతోందది.

దాని అవస్థలు చూస్తే చక్రవర్తిగారి హృదయం ద్రవించిన మాట వాస్తవం.

పార్వతమ్మగారు.అంటే చక్రవర్తిగారి పట్టపురాణి వెండి కడియాలు, కాలిమట్టెలూ లయ బద్ధంగా చప్పుడు చేస్తూ వచ్చి, బంగారు గాజులు తమ హోదాకు తగినట్టు తగుమాత్రమే గలగల మనగా చేయి ఆడించి, మురిపెం మనోహరంగా ద్యోతకంచేస్తూ గడ్డం కింద ఓ చేయి ఆన్చి, "అమ్మాయి గుర్తు కొచ్చిం దేమిటండీ!?" అని ప్రశ్నించింది---చక్రవర్తి గారు కళ్ళు తుడుచుకోడాన్ని అపార్థం చేసుకొని.

చలీ, ఎండా పోటీపడుతున్న జనవరి మధ్యాహ్నం. ప్రకృతిని తీరుబాటుగా అనుభవించే వారికి అనుభవించినంతా సుఖం అందివ్వగల ఆ మధ్యాహ్నం ఇంటి గుమ్మం దగ్గర నడవాలో గేటు కివతల పూల మొక్కల మధ్యన వాలుకుర్చీలో చక్రవర్తిగారు వేదాంతం ఒలకబోస్తూ నవ్వారు.

"మనతోబాటు మన ఇంట్లో బ్రతుకుతున్న వో చిన్న జీవిని చూశా నోయ్. కుర్రముండ ఎంత ముద్దొస్తోందో తెలుసా....?" అన్నారు.

ఏవిటో అది అని పార్వతమ్మగారు వంటపూర్తి కావచ్చిన తీరు బాటుతో గుమ్మానికి చేరగిలబడి చక్రవర్తిగారు వినిపించబోయే అద్భుతాన్ని తెలుసుకోడానికి సిద్ధపడింది.

"అదిగో చూడు....భగవంతుడు దానిక్కూడా ఎన్ని కష్టాలు పెట్టాడో చూశావా?....నీ సామ్రాజ్యంలోంచి వో చిన్న వస్తువుని అది దొంగలించి యిలా యీడ్చుకుపోతూ నా కంట పడింది," అని వేలు పెట్టి చూపించారు చక్రవర్తిగారు.

ఆయన చూపించిన వైపు చూసి, అది అద్భుతం కానందుకు కనుబొమ్మలు ముడిచి, "వోస్... ఇంతా చేస్తే చీమా!" అని పెద్ద పెట్టున నవ్వేం తరువాత పెదిమ విరిచిందావిడ.

"అలా నవ్వకు. ప్రాణులు ఆహార సంపాదన కోసం పడే పాట్లలో ఎంత అందం, ఎంత కరుణ, ఎంత వేదాంతం వుందో తెలుసుకో" అని కళ్ళు అర మోడ్చారు చక్రవర్తిగారు.

చీమని చూసి పగలబడి నవ్విన పార్వతమ్మ జిజ్ఞాస లేని సామాన్యాతిసామాన్యురాలిగా కనిపించింది ఆ క్షణంలో ఆయనకి.

పశు పక్ష్యాదులకు లేనిదీ మనిషి కున్నదీ ఏమిటి?

ఆలోచన.

అదెందుకు?

యుక్తాయుక్త విచక్షణకి, జిజ్ఞాసకి.

ఆవిడని అక్కడ గడపమీద కూర్చోబెట్టి వేందాంతసారాన్ని, ఆధ్యాత్మిక చింతననీ ఆవిడ బుర్రలోకి ఎక్కించాలని, బెల్లం ముక్క నోట

కరుచుకు పోతున్న ఈ కంద చీమ దేవుడి అద్భుతాల్లో ఒకటని ఆవిడ చేత ఒప్పించాలని చక్రవర్తి గారికి మహా పట్టుదలగా ఉంది.

పార్వతమ్మగారికి మాత్రం చీమ పరిస్థితి కంటే చక్రవర్తిగారి పరిస్థితే ఎక్కువ బాధాకరంగా ఉంది.

పాపం మహారాజులా ఉద్యోగం వెలగబెట్టేవారు. బ్యాంకు వ్యవహారాల్లో మునిగి తేలుతూ ఉండేవారు. ఘనంగా ముద్దుల కూతురి పెళ్ళి చేశారు. అల్లుడికి బ్యాంకులో మంచి హోదాలో ఉద్యోగం వేయించారు. బ్యాంకులో మిగిలిన ఖాతా తమ ఇద్దరి జీవితాలకీ చాలు. సొంత ఇల్లు ఉండనే ఉంది. ఐతే రిటైర్మెంట్ మహమ్మారిలా వచ్చి పడింది. ఉద్యోగం చేసినప్పటి ఆ దర్జా ఠీవీ ఏవీ ?!

నిద్ర. పడకకుర్చీ...ఈ రెండే జీవితమైంది ఆయనకి అనుకుంది పార్వతమ్మగారు.

"ఏమీ తోచక వెర్రిమొర్రి ఆలోచనల్తో మనసు పాడు చేసుకుంటు న్నారు" అంది భార్య హోదాలో మందలిస్తూ.

"మనసు పాడుచేసు కొంటున్నానా? లేదే! మనసుని మరమ్మత్తు చేసుకొంటున్నాను. ఇంతకాలం ప్రాపంచిక విషయాల్లో పడి కొట్టుకు పోయాను. వయసురీత్యా ఇప్పటికి లభించిన విశ్రాంతిని సక్రమం చేసుకొంటున్నాను..." అన్నారు ధీమాగా చక్రవర్తిగారు, ఆమాట అంటుంటే ఆయన కళ్ళు తృప్తితో మెరిశాయి.

"ప్రాపంచిక విషయాల్లో పడి కొట్టుకుపోవడం రైటే...కాని ప్రపంచ జ్ఞానం మీకు బొత్తిగా అబ్బిందికాదు. వెధవ కంద చీమని పట్టుకొని

మనఇంట్లో మనతో బాటు బ్రతుకుతున్న ప్రాణి అంటారేం ఖర్మ....ఇంటి నిండా చీమలే....బెల్లం డబ్బా దాచలేక చస్తున్నాను. సాయంత్రం క్లబ్బుకి వెళ్ళి వచ్చేటప్పుడు చీమలమందు పట్రాడం మరచిపోకండి," అంది పార్వతమ్మగారు.

"రామ....రామ...." అంటూ చక్రవర్తిగారు కళ్ళూ చెవులూ రెండూ మూసుకున్నారు.

చెప్పొద్దూ, ఆయన వోవర్ యాక్షన్ పార్వతమ్మగారికి సుతరామూ గిట్టలేదు. భర్తతో వాదనకి దిగితే ఆయన ఎలాగూ ఓడిపోతారని ఆమెకి తెలుసు. వోడిపోయే వారిని వోడించడంలో ఉత్సాహం ఏముంటుంది? అందుచేత ఆయనతో ఆ విషయం మీద మరింత వాదించబుద్ధి కాలేదు ఆమెకు.

"భోజనానికి లేవండి" అంది.

"అప్పుడేనా....పేపర్ చదడం ఇంకా పూర్తికాలేదు ..." అంటూ కళ్ళ జోడులో కళ్ళనీ, పేపర్‌లో ముఖాన్నీ దాచుకున్నారు చక్రవర్తిగారు.

"వేళ పట్టున తించే ఒంటికి మంచిదండి అంటే వినరు కదా" అంటూ పార్వతమ్మగారు మళ్ళా వెండి కడియాలు నిస్సగ్గా మరికొంచెం ఎక్కువ చప్పుడు చేస్తూ వంటింట్లో వంటకాలకి తుది మెరుగులు దిద్దడానికి వెళ్ళిపోయింది.

నల్లచీమ ఎంత వరకూ ప్రోగ్రెస్ అయ్యిందో చూద్దం కోసం పేపర్ లోంచి తల ఎత్తి నేల మీదికి చూసిన చక్రవర్తిగారు "హయ్యో పాపం" అని కించిత్తు బాధతో నిట్టూర్చారు.

వో అడుగు దూరం విజయవంతంగా ప్రయాణం చేసిన తరవాత నల్లచీమకి నేల మీద నీటి చారిక సముద్రంలా అడ్డొచ్చింది.

ఆ నీటి చారిక ప్రక్కనించి ఆహారాన్ని లాక్కుపోదామని దాని చిన్న బుర్రలో చిన్న ఐడియా పుట్టినట్టుంది — దారి ప్రక్కకి మార్చింది.

నీటి చారిక ప్రక్కనించి చీమ ప్రయాణం సాగించే ప్రయత్నంలో బెల్లం ముక్క వెళ్ళి నీళ్ళకి తగిలింది. దాన్ని యివతలకి లాగడానికి చీమ కిందా, మీదా పడి లాభం లేక దాన్ని నీటి అంచున వదిలేసింది. ఆరాటంతో ఆ చీమ ఆహారం చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు ప్రారంభించింది.

దాని ఆరాటం సూటిగా వచ్చి చక్రవర్తిగారి హృదయంలో జీవ కారుణ్యపు కవాటాన్ని తెరిచింది.

వెంటనే ఆయన పేపరు పక్కకి మడిచి కళ్ళజోడు సరిచేసుకుని రెండడుగులేసి నీళ్ళలోంచి బెల్లం ముక్కని ముని వేళ్ళతో ఇవతలకు లాగారు. తడిపోయేలా దానిని లుంగీ కొసకు అద్ది చీమ నోటికి అందించాడు.

చీమ మళ్ళా తన జైత్రయాత్ర ప్రారంభించింది.

రావులుగాడి ఉజ్జోగానికి రిటైర్మెంట్ లేదు. అసలు వయసుతో నిమిత్తం లేని ఉద్యోగం వాడిది. వాడి కొలువుకి ఒక టైమూ, కాజువల్ లీవూ, సిక్‌లీవూ లేవు.

వర్షంలో తడిసినప్పుడు లేదా ఎండలో మాడినప్పుడు జ్వరం వస్తే నాలుగు రోజులు చూసి ఐదో నాడూ తగ్గక

"కౌలు ఒదులుకోరా....తుఫాను దెబ్బకి పంట పండలేదని నా అయివేజు ఎగ్గొటినందుకు శిక్ష అనుభవించరా .... నువ్వూ, నీ కొడుకులూ, రాబోయే కోడళ్ళూ కట్టగట్టుకుని గోదాట్లో దిగండ్రా...." అంటూ యీ ఉత్తరం రాశారు అమ్మగోరు.

అదీ రావులుగాడి బాధ.

ఈ రోజు పట్నం వెళ్ళి అయ్యగోర్ని మరోసారి కాళ్ళా వేళ్ళాపడి కౌలు నించి తనని తప్పించవద్దని వేడుకోడానికి బయలుదేరాడు వాడు.

"భూమి తగాదాలో నలుగురు హరిజనులు హత్య....గోపవరంలో కుల తగాదాలు ప్రజ్వలన...."

పేపర్‌లో వార్తని ఆత్రంగా చదివి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చారు చక్రవర్తి గారు.

ఏమి ప్రభుత్వాలో ఏమో... భూముల పంపిణీ అంటూ వోటు కోసం పేద జనాన్ని మభ్య పెట్టి కార్చిచ్చురగిలించారు వోటు గుంజుకుని గద్దె ఎక్కాం తరువాత ఒకటీ, అరా భూములు పంచి నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు కూర్చున్నారు.

ఏళ్ళ తరబడి సంక్రమించిన సొంత ఆస్తిని వున్న వాళ్ళు ఒదులు కుంటారా? హక్కు ఒదులుకోరు.

పంపిణీ అయిన భూమిని పేద జనం సొంతం చేసుకోక ఊరుకుంటారా? పేటంతా పలుగూ పారా, ఎత్తుకొని సాగు కోసం బయలుదేరుతారు.

కర్రలు లేస్తాయ్ ... బుర్రలు పగులుతాయ్ .... బలమున్న వాడిదే రాజ్యం ....

చివరకు తేలేది రక్తపాతం.

హింస....హింస....హింస

ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ చక్రవర్తిగారి హృదయం రగులుతోంది.

వెంటనే వెళ్ళి హింసని పరిత్యజించాల్సిన అవసరం లోకానికి చాటి చెప్పాలని ఆయనకి అనిపించింది.

"ఇకనైనా భోజనానికి లేస్తారా?" పార్వతమ్మ లోపల్నించే కేకేసింది.

"అంతా హింసతో అట్టుడికి పోతుంటే తను హాయిగా పప్పు, చారు, గోంగూర పచ్చడి వేయించుకుని హాయిగా భోంచేయటమా? నో...నో

"ఆకలి లేదే" అని అరిచారు జవాబుగా.

"వార్తలు భోంచేస్తున్నారుగా. మీకు ఆకలెందుకుంటుందీ" అని సాగతీసింది పార్వతమ్మగారు.

అంతలో గేటుదగ్గర "మాష్టారూ! కరివేపాకు" అంటూ వచ్చాడు పక్కింటి రైల్వే గుమస్తాగారి ఆఖరి కొడుకు.

"దాందేవుంది! చక్కగా కోసుకువెళ్ళు, నాలుగు రెబ్బలు మాక్కూడా దూసిపెట్టు. పంటింట్లో ఉంటుంది దొడ్డమ్మకియ్యి" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచివెళ్ళి గేటు తీసి వచ్చారు చక్రవర్తిగారు.

పక్కింటి రైల్వే గుమస్తాగారి ఆఖరి వెధవ ఓ సిసింద్రీ! కాలు నేల మీద నిలువదు వాడికి.

కరివేపాకు కొయ్యడానికి వి|రవీగుతూ వాడు నడుస్తుంటే హఠాత్తుగా ఇందాకటి కండచీమ సంగతి గుర్తొచ్చింది చ|క్రవర్తిగారికి.

"ఆగరా....ఆగు....అక్కడేఆగు" అని అదుర్దాపడుతూ ఆపేశారు వాణ్ణి.

"ఏంటి మాష్టారు !....కండచీమ కుట్టినట్లు అరిచారూ?" అంటూ ఆగిపోయి వికవిక నవ్వాడు వాడు.

"చీమ కోసమేరా నాయనా ఆపాను నిన్ను....అదిగో నువ్వు నడిచే దారిలో ఓ చిట్టి చీమ వుంది. వె|రిముండ బెల్లం ముక్కని కలుగులోకి లాక్కుపోడానికి యిందాకటినించీ అవస్థలు పడుతోంది. కాస్త చూసుకుని నడువ్" అని హెచ్చరించారు చ|క్రవర్తిగారు.

"చీమని చంపకుండా నడవమంటారా! గొప్ప చిక్కే పెట్టారు.... కరివేపాకు చెట్టు నిండా చీమలుంటాయని మీరెక్కడా చదవలేదా మాష్టారూ?...."

"అందుకే కరివేపాకు చెట్టు ఎక్కొద్దు. అక్కడ క|రుంటుంది. దానితో నాలుగు రెబ్బలు విరుచుకో.... ఇంకో విషయం --- నన్ను మాష్టారూ అని పిలవొద్దు --- నేను రిటైర్డ్ బ్యాంక్ మేనేజర్ని."

"అలాగలాగే మాష్టారూ" అంటూ సిసింద్రీ చీమ మీంచి అవతలికి గెంతి కరివేపాకు చెట్టున్న దొడ్లోకి పరుగు తీశాడు.

చీమకి ఆయాసం వచ్చినట్టుంది. బెల్లం ముక్కని నేల మీద వదిలేసి దాని పక్కన నిలబడింది --- లేదా కూర్చుంది. బాహుశా ఊపిరి ఉగ్గపట్టి దమ్ము పడుతోందేమో!

చీమలకి అయాసం వస్తుందా?

చీమలు కూర్చుంటాయా?

ఇంత మంది సైంటిస్టులున్నారు --- ఎవరైనా యీ విషయం రిసెర్చి చేశారా?

కరణంగారు ఓ సారి చదివి పెట్టారు ఆ ఉత్తరం. ఐనా రావులు గాడికేదో అనుమానం. "ఎందుకేనా మంచిది. ఇంకోసారి గంగులు కొడుకు నర్సింహం చేత సదివిద్దాం. అనుమానం తీరిపోద్ది" అనుకుని పట్నానికి బయలుదేరే ముందు గంగులు ఇంటికేసి నడిచాడు రావులు.

అడు సెప్పాల ఈ ఉత్తరంలో తిరకాసు .. గంగులు పాక పదడుగు లుందనగా నర్సింహం ఎదురుగా కనిపించాడు పట్నం పట్లాము గళ్ళ కమీజులో.

"బిడ్డా ఉత్తరంముక్క సదివిపెట్టు" అంటూ ఉత్తరం నర్సింహంలుకి అందించాడు రావులు.

వాడు ఉత్తరం చదివి రావులుకేసీ జాలిగా చూశాడు. "మీ కామందు కౌలునించి నిన్ను తప్పించాలని పట్టుదలగా ఉన్నాడు. కితం తుఫానుకి పంటపాడయి అయివేజు ఎగ్గొట్టి నందుకు శిచ్చ"

"గోరం....గోరం....సూడు నర్సింహంబాబూ! నానూ నా కొడుకులూ కలిసి ఆ పొలాన్ని పండిత్తనాం, పంటకీ పంటకీ మధ్య జనుమో, పచ్చ గడ్డో పెంచి అమ్ముకుని పొట్టలు పోసుకొంటున్నాం....పండినదాంటో ఖర్చులుపోను మిగిలింది గింజ బాకీలేకుండా అయ్యగోరికి పీటా తీరత్తన్నాం"....

రావులు గోడు వినడం నర్సింహానికి చిరాగ్గా ఉంది. "పేదోల్లకెపుడూ న్యాయం జరగదు ఈ దేశంలో....అందుకే సంగమెడదామన్నా. పెద్దోడివి నువ్వన్నా కలిసొత్తే ఆలోచించి సాలా సెయ్యొచ్చు---వస్తా" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు నర్సింహులు....

"సంగమెడితే సద్దికూడా దొరుకుద్దా....అయ్యగోరి కాళ్ళ మీదడతాను ఇంకో పాలి"

అనుకున్నాడు రావులు.

"మాటతప్పే వాళ్ళంటే నాకు చిరాకు" అన్నారు చక్రవర్తిగారు.

''ప్రకుర్తి శీతకన్నేస్తే పేదోల్లం మాట తప్ప కేటిచేస్తాం బాబూ! అయివేజు కట్టలేనన్నాను. కట్టనల్లేదు మారాజా....వచ్చే సంకురాంతికి మొత్తంటాకి గింజలు తీరుత్తాను---"రావులు వేడుకొన్నాడు, చేతులు జోడించాడు.

"ఇస్తావురా---ఇవ్వలేవని నేనన్నానా! సత్యం వద....ధర్మం చర అన్నారు. సత్యమునే పలుకవలెను. ధర్మమునే ఆచరించవలెను. అదీ పెద్దలుచెప్పిన మాట, ఏదీ మాటమీద నిలబడ్డావా? గాలి వానొచ్చి పంట పాడైందని చెప్పి అయివేజు ఎగగొట్టి మాట తప్పావు-అందుకే తప్పుకోమంటున్నాను కౌలునించి," ఇహం పరం రెంటి విలువల్నీ తత్వాలనీ కలనేసి అందమైన రసగుళికలాంటి పదాల్తో చిలక్కి చెప్పినట్లు చెప్పారు చక్రవర్తిగారు.

"బాబ్బాబు మీ పెద్దలికి నా పెద్దల్నీ .... మీకు నన్నూ కలిపిన

నేలతల్లి బాబూ అది. ఆ రెండెకరాల మడిచెక్కకి నేను బిడ్డని, దాన్ని నమ్ముకుని ఇద్దరు బిడ్డల్ని కన్నాను, ఆల్లకి రేపో మాపో పెళ్లిళ్లు నేసేస్తే ఇల్లు కలకల లాడద్దని ఇదవుతున్నాను. ఇప్పుడున్న ఈ కౌలునించి తప్పిస్తే అల్లు నక నక లాడిపోతారు శ్రక్రర్తిబాబూ...." అంటూ చక్రవర్తిగారి కాళ్ళమీద పడబోయాడు రావులు.

"ఏవిట్రా ఆ చొరవ, అసింటా....అసింటా...." అంటూ ఒక ఘోర కలిని జరగకుండా అరిచి ఆపేసింది పార్వతమ్మ! ఈ వ్యవహారం నలిగింది ఇక చాలు. ఇక తెంపెయ్యాల్సిందే అనే కృతనిశ్చయంతో విసురుగా వచ్చిందావిడ.

"ఐనా గంటనించీ అలా నాన్చుతారే గాని వ్యవహారం తేల్చరేం. ఉన్నమాట సూటిగా చెప్పెయ్యండి. ఏం? తలకొట్టి మొలేస్తాడా?" అని చక్రవర్తిగార్ని ఓ దులుపు దులిపేసింది వస్తూనే.

చక్రవర్తిగారు కంఠం సవరించుకొన్నారు -- "ఆ పొలంమీద .... ఆ ఊరివాడే.....వెంకన్న....మరో రెండు బస్తాలు ఎక్కువిస్తానన్నాడు. వాడికి రాసేస్తున్నా కౌలు చీటీ....ఆ రెండు బస్తాలూ నువ్విస్తావా సరి.... లేకపోతే ...."

"వెంకన్న పెద్దరైతే .... తుఫానొచ్చినా వరదొచ్చినా మీ అయివేజు మీకిత్తాడు .... రైతే బాబూ .... కానీ ఇన్నాళ్ళ నాశ్రమ ముందు అడిచ్చే రెండు బత్తాలే మీకు అన్నదా .... ఇసారించండి...." అన్నాడు రావులు దీనంగా.

"ఇచ్చుకోలేకపోతే తప్పుకో...." చక్రవర్తిగారి ముఖం ఎర్రబారింది.

తగూ బాగానలిగి తెగిం తరవాత మరి రావులుకి ఆశ చచ్చి పోయింది. వెళుతూ వెళుతూ ఆ ఇంటికేసి చూశాడు. తన కొడుకుల్ని చూసుకున్నట్లు అనిపించలేదు ఈసారి.

"రేపు పూరెళ్ళి కౌలుకి చెల్లు చీటీ రాయించుకు రండి. కరణం మునసబులకి నాలుగు డబ్బులు పారేస్తే వాళ్ళే రాసేస్తారు.," అంది పార్వతమ్మ గుంభనగా.

"నాకు తెలుసులేవే" అన్నారు చక్రవర్తిగారు జనాంతికంగా.

"అమ్మయ్య్య సమస్యవిడింది" అని నిట్టూర్చారు ఇద్దరూ.

"ఇక లేవండి భోజనానికి" అంటూ పార్వతమ్మ వంటింట్లోకి దారి తీసింది.

జనవరి ఎండ అప్పటికి తీక్షణమై చక్రవర్తిగారి కడుపుని హింసించడం ప్రారంభించింది.

హింస ఆయనకు గిట్టదు. వెంటనే కడుపుని నింపదలుచుకుని "ఒస్తున్నా" అని కేకేశారు.

పత్రిక మడిచి కళ్ళజోడు సర్దుకుని కుర్చీలోంచి లేచి ఇంట్లోకి దారి తీసారు చక్రవర్తిగారు.

ఆయన కాలికింద పడి నలిగి పోయింది కలుగులోకి అహారాన్ని ఈడ్చుకెడుతున్న నల్లటి కండచీమ!